

при извора и си казвалъ: „Добрѣ е да слуша другарѣтъ си, а още по добрѣ е да се не лакоми“

Обичливиятъ Пенчо.

И въколко момчета се събрали на зелената мо-
рава и се сговорили да играѣтъ като солдати.
Избрали си Пенча за *офицеринъ*, а всички сж на-
редили въ единъ редъ все по двама, Пенчо билъ
много добъръ, та всекои го обичалъ и всекой
билъ съгласенъ да се избере той за *офицеринъ* за
да ги командова. Като се наредили, тръгнали
всички и весело запѣли:

„Ний сме солдати,
Храбри войници,
Имаме пушки
И остри стѣбли.
Трумъ—тити
Трумъ—тити
Трумъ—трумъ—трумъ.

„Стой!“ извика Пенчо. Всички се спрѣхъ и млѣк-
нѣхъ.

„На лѣ-во!“ искомандова пакъ Пенчо и вси-
чки се обърнѣхъ къмъ лѣвата си страна. Въ това
врѣме дойдохъ при тѣхъ още двѣ момчета. Пен-
чо и другаритѣ му се обърнѣхъ и ги видѣхъ—
тѣ носѣха на рамото си по една пушка.

„Пушки, пушки!“ развикахъ се всички и
се затекохъ въ ближния долъ да си отсѣкѣтъ по
една прѣчка за пушка. Слѣдъ малко всички дѣца
пакъ се наредихъ, но сега всеко държеше на ра-
мото си по една прѣчка—това бѣше неговата пу-
шка. И Пенчо не бѣше празенъ—той държеше въ